

N:o 105.

Af herr **P. Zimdahl**, *angående dagaflöningen till de värnpliktige.*

Såsom allmänt känt, hafva vid föregående riksdagar motioner blifvit väckta af representanter från olika delar af landet i syfte att åstadkomma en förhöjning af dagaflöningen till de värnpliktige. Lika bekant är, att dessa motioner icke vunnit Riksdagens bifall. Detta oakadt kan jag ej underlåta att härmed draga denna fråga under Riksdagens förnyade pröfning. Jag gör detta i den lifligaste öfvertygelse, att ett bifall från Riksdagens sida till en framställning i detta syfte, som här är i fråga, skulle af den stora allmänheten inom landet mottagas med verklig glädje och tillfredsställelse.

Det har blifvit sagdt och framhållet, att landets ynglingar ej böra erhålla betalning för att de skola lära sig föra vapen till fosterlandets försvar. Att detta innebär en sanning må af ingen förnekas. Men så vidt jag har mig bekant, har emellertid den i detta afseende utgående aflöningen, vare sig den varit större eller mindre, aldrig uppfattats såsom utgörande någon som helst »betalning» för fullgörande af värnplikten såsom sådan, utan endast ansetts som ett bidrag till bestridande af de kontanta utgifter, som den värnpliktige under exercistiden måste vidkännas.

Men äfven om aflöningen i fråga skulle uppfattas såsom en »betalning» i nu berörda afseende, så har man ju genom den nu utgående aflöningen med 20 öre per dag redan slagit in på den vägen och i så fall gäller då frågan endast *storleken* af den utgående aflöningen. Att i alla händelser 20 öre per dag är en alltför knapp aflöning, däröfver har ju från skilda delar af landet försports klagan, en klagan som icke längre bör afvisas och som gör, att en förändring härutinnan till det bättre är i hög grad påkallad. Ty säga hvad man vill, så är värn-

plikstens fullgörande en ingalunda lätt börda vare sig för bondens och arbetarens söner eller för de ynglingar, hvilka antagit en eller annan tjänst, som de för en lång tid af året måste lämna tillika med ty åtföljande lön. Angående såväl den ene som den andre kan man med skäl säga, att »tid är pengar».

Känt är ock, att många ynglingar inom olika delar af landet emigrera endast för att undgå fullgörandet af värnplikten. Detta för alla fosterlandsvänner högst ledsamma förhållande skulle med all sannolikhet kunna i många fall förekommas, om den ifrågavarande aflöningen höjdes till det belopp, som under en föregående tid varit bestämdt, nämligen till 50 öre per dag. Jag grundar denna min åsikt på de många uttalanden, jag i umgänget med en talrik befolkning varit i tillfälle få höra.

Lifligt öfvertygad om, att Riksdagen handlade i landets välförstådda intresse, i fall den beslutade gå de här antydda, i landet vidt spridda önskingarne till mötes, tillåter jag mig på nu anförda skäl vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att dagaflöningen till de värnpliktige såväl under rekryt- som repetitionsöfningarne måtte bestämmas till 50 öre per man och dag samt att den förhöjda dagaflöningen måtte vinna tillämpning från och med nästkommande år 1906.

Stockholm den 27 januari 1905.

P. Zimdahl.